Közgazdaság

IPAR, KERESKEDELEM, ÁRU- s ÉRTÉK-TŐZSDE, PÉNZPIAC, VÁMPOLITIKA

A közelmult legkimagaslóbb gazdasági eseménye Roosevelt amerikai elnöknek az a tevékenysége volt, mellyel az amerikai pénzrendszerre vonatkozó javaslatát a kongresszus elé terjesztette. A javaslat alapvető gondolata szerint az államkincstár az összes aranykészlet kezelését teljesen saját hatáskörébe veszi és pedig azon célból, hogy ezzel az Egyesült Államok pénzrendszerét állandósitsa.

Az aranynak teljesen állami kézbe való vétele a dollárnak az aranyhoz való viszonyát állitólag előnyösen fogja befolyásolni. Ez az előny számokban nem kevesebb, mint egy 2 billió dollár nyi alap létesitése, mellyel az amerikai pénztérték állandósitását szeretnék elérni.

Közgazdasági szakemberek jo gos aggodalommal kisérték a dollár sorsát, mely az utóbbi időben a nemzetközi piacon nagyot zuhant és csökkent belföldi vásárlóereje is.

Rooseveltnek ez az intézkedésére nagy aranykészletek vándoroltak az Egyesült Államokba Viszont hogy ez a pénzügyi mesterkedés más országokra milyen hatással lesz, azt egyelőre annál nehezebb megjósolni, amennyiben ez az intézkedés egy többé-kevésbé merész kisérlet jellegét hordja magán.

A "nagy szomszéd" forradalmasitott pénzpolitikájának Kanadához való viszonyát illeti, az a vélemény, hogy a Kanadai dollár egyensulyát és annak az amerikai dollárhoz való viszonyát bizonyos mértékben erősbiteni fogja. Erre különben nemcsak gazdasági, hanem a két egymáshoz oly közel fekvő ország közös érdekeiből is következtethetünk.

Ha Kanada pénzügyi politikája az amerikaihoz hasonlóan lehetővé teszi a közszükségleti cik kek méltányos emelkedését ugy előreláthatólag egy igen hosszu évekre terjedő barátságos pénzügyi forgalomra lehet kilátás.

Az az aggodalom, hogy az aranynak Amerikába való vándorlása esetleg az aranyalapon dolgozó államoknak belső financiális helyzetét fogja megingatni, még nem mutatkozott teljesen igazoltnak. Az egész civilizált világ által élénk figyelemmel kisért angol-amerikai valutaharc nem okozott oly mérvü megrázkódtatást, mint gondolták. Nem lehet általánositani, hogy tulajdonképen melyik fél; a vásárló e vagy az eladó élvez indokolatlanul előnyöket egy ilyen valutaharccal kapcsolatos inflációból, azaz pénzérték-felhi gitásból.

Japán esete erre igen érdekes példa. Tudvalevő, hogy Japán ol csó munkaerejével és a nemzetközi kereskedelemben olcsón vásárolható pénznemével minden versenyen aluli áron képes gyárt mányaival a világpiacot elárasztani Ez a tény meglehetősen veszit veszedelmes voltából, ha tekintetbe vesszük, hogy Japánnak milliókat érő árut kell külföldön elhelyeznie, hogy viszont külföldről milliókat érő árut vásárolhasson. A sokat emlegetett veszedelem amit állitólag Japán okozott, ugyszólván egyensulyozva látható pl. Japánnak az utolsó időkben eszközölt külföldi vásárlásaiban. Kanada, Anglia és az Egyesült Államok majdnem egész ócskavas-készletét, forgalmon kivüli hajó- és vasuti anyagát Japánnak adta el, ami csak becslés alapján is több mint 700,000 tonnát tesz ki. Kétségkivül tehát a japán yen alacsony ára a nemzetközi pénzforgalomnak alig ártott.

Franciaországnak volt a valuta alulértékelésével — az utolsó nehány, háboru utáni évben — a legtöbb kellemetlensége, de ez annak tudható be, hogy a francia frank belső vásárló ereje nem alkalmazkodott a frank világpiaci értékéhez és hogy a háborut követő években ez a jelenség ugyszólván természetes volt

Roosevelt elnöknek e sorok bekezdésében emlitett példanélküli kisérlete az aranykészlet át vételével és annak mesterséges ármegállapitásával egyidejüleg intézményeket létesitett, melyek az árhullámzást, áruforgalmat, gyártási költségeket, munkabéreket ellenőrzik. Az egész világ jogos érdeklődéssel figyeli tehát a nagyszabásu amerikai próbálkozást. Kanadát maholnap közvetlenül is érinthetik a fejlemények és igy nem árt a dolgok hátterébe egy-egy pillantást vetnünk.

Veszelszky X. Ferenc.

MIÉRT NEM ÉRT VÉGET ELŐBB A HÁBORU?

Párisban meghalt a háboru s a háborut követő évek mozgalmas korának egyik igen jelentős közszereplője, Zita királyné legidősebb testvérbátyja: Sixtus Bourbon-pármai herceg.

Sixtus neve akkor lett ismertté az egész világon, amikor a há boru vége felé nyilvánosságra került az ugynevezett Sixtus-levelek ügye. A levelek és az azok kal kapcsolatos tárgyalások ren geteg találgatásra adtak alkalmat. Most már kétségtelenül meg lehet állapitani a Sixtus-féle tárgyalások nemes szándékait, amelyeknek megvalósulása esetén a háboru végével bekö vetkezett katasztrófa idejében megkötött, megegyezéses békével elhárithető lett volna,

Már 1917-ben világosan látha tó volt, hogy a monarchia anyagi forrásai és erőtartaléka kimerült, ha a háborut idejében be nem fejezik. Nyiltan és határozottan fellépett tehát a tisztes séges béke megkötése érdekében s ezt a szándékát hivatalosan közölte a német hadvezetőséggel. Homburgban történt meg a találkozás a német megbizottak és Czernin Ottokár külügyminiszter között, melynek során Czernin átnyujtotta IV. Károly király memorandumát a béke megkötésének a lehetőségeiről. A király figyelmeztette a németeket, hogy ha ajánlatát nem fogadják el, akkor kénytelen lesz külön utakon keresni a békét. Felajánlotta egyben, hogy vállalja a közvetitő szerepet Németország és az antant között.

A németek ebben az időben határozták el a tengeralattjáró harcot, amelytől nagy eredményeket vártak s Károly király ajánlatát elutasitották. A király jól sejtette, hogy a buvárhajóharc Amerika hadüzenetét és a központi hatalmak elkerülhetetlen vereségét vonja maga után, elhatározásának megfelelően érintkezést keresett az antant ha talmakkal. Ebben segitségére volt Sixtus, aki Bécsben tárgyalt IV. Károllyal. A király pontosan körvonalazta azokat a feltételeket igy, közvetve érintkezést ke resett a francia kormánykörökkel a béke érdekében, azzal a gondolattal, hogy ezzel is enyhiteni tudja a monarchia népeinek háborus szenvedéseit.

Sixtus Párisban tárgyalt Briand-al, az akkori miniszterelnökkel, Poincaréeval és Lloyd Goerge-val. A tárgyalások kedvező mederben haladtak, amikor belső válság következtében Briand megbukott és Ribot lett a francia miniszterelnök. Ribot nem elégedett meg a monarchia által felajánlott engedményekkel s ilyenformán a különbéke meghiusult.

A Sixtus-levelek erre a tárgyalásra vonatkoznak. IV. Károly király pontokba foglalta azokat az elveket, amelyek alapján a békét megköthetőnek vélte s irásban átadta Sixtus hercegnek, hogy azt a tárgyalások során felhasználhassa. Két ilyen Sixtus-levél volt, amelyek a tárgyalások során a francia kormány rendelkezésére állottak.

A tárgyalásokat Czernin osztrák külügyminiszter balléphése hiusitotta meg. Clemenceau egy igen kemény és igen harcias kijelentését azzal utasitja vissza, hogy mennyire komikus ez a vérszomjas harci elszántság akkor, amikor Franciaország titokban békeajánlato kat küldözget Bécsbe. Czernin ugyanis abban a tévhitben ringatta magát, hogy a megbeszéléseket nem Károly király kezdeményezte, hanem Clemenceau bizalmas ajánlatát vitte Sixtus a királyhoz.

Ez aztán halomra is döntötte az egész tervet. Sőt egyenesen kapóra jött Clemenceaunak, aki a teljes győzelem szélsőséges politikájának hive volt. A francia kamarában válaszolt Czernin fel tevésére és óriási hatással leplezte le a Sixtus herceg által Párisba vitt levelet s azt bizonyitotta a különbéke kisérlettel, hogy az ellenfél ereje már kimerülőben van s hogy az összeomlás már csak hetek kérdése.

WINNIPEG, Man.

A sikeres munkálkodásra visz szatekintő "Független Magyar Egylet" beszámoló és tisztujitó közgyülésén megjelent tagsága lemondott vezetőségnek megadták a felmentést. Koródy Béla elnök köszönetet mondott a lelkes tisztikaron kivül Friebert Antalnak, aki a "Jókai Mükedvelő Gárda" élén szerzett érdemeket. A tárgysorozat elintézése után megválasztották az uj tisztikart: elnök Timár György, alelnökök Király Mihály és Király Mihályné, titkár Wagner Gusztáv, jegyző Paál Károly, pénztárnok Butkovits László, ellenőrök Farkas Imre és Tótin András, választmányi tagok Gupcsi György, Puskás Bertalan és Szabó János, háznagy Kovács F. István.

A "Jókai Mükedvelő Gárda" teljesitményéről Friebert Antal számolt be és a közgyülés öröm mel vehette tudomásul, hogy milyen önzetlen, komoly hivatást tölt be ez a derék együttes, mely nyolc szinelőadás és müsoros est rendezésével anyagilag is hasznos szolgálatokat tett a "Független Magyar Egylet"-nek, valamint a református egyháznak és a Magyar Nőszövetségnek. Wagner Ágoston titkár beszámolójából kiderült, hogy az egylet tevékeny tagjainak száma meghaladja a hatvanat és a válságos viszonyok ellenére 175 dollár tiszta nyereséggel zárult az év.

•

A "Magyar Nőszövetség április 5.-én, csütörtökön este 8 órai kezdettel tartja rendes havi gyülését a Main St. 282 szám első emeleti 105-ös. teremben. A gyülésre minden tagot feltétlenül elvár és az érdeklődőket is szivesen látja a

Vezetőség

MAGYAR TURISTÁK JÖNNEK KANADÁBA

Az angol hajóstársaságok vál toztattak eddigi politikájukon s ezután hajlandók magyar pengőben is elfogadni a hajójegyek árát odahaza. Az ujitás révén máris igen sokan érdeklődtek a budapesti hajójegyirodáknál az utazás költségeit illetőleg és azt hiszik, hogy néhány száz magyar még a mai nyomoruság ellenére is át fog jönni évente Kanadába és az Egyesült Államokba. A hajóstársaságok uj magyar utmutatóban már megjelent Kanada látványosságainak, valamint a keleti városok: Quebec, Montreal, Torontó néhány sikerült fényképe.

FOGLALAS HELYETT AZ ADOSSAGRENDEZES TÖRVENYES VEDELMET A TERMENYARAK KÖLTSEGEN FELOL EMELESET — A KÖZIGAZGATAS EGYSZERUSITESET, AZ ADOTERHEK CSOKKENTESET — AZ IPARI CIKKEK S A VASUTI FUVAR DIJAK LESZALLITASAT!

Farmer Tudositó

ARGENTINA kormánya óriási összeggel igyekszik az argentinai termés külföldi elhelyezését biztositani, ezáltal Kanada s Ausztrália éles támadását érdemelvén ki. Az egész nemzetközi buza-konferencia jövőjére kihatással lehet Argentina különcköd magatartása.

•

MAGYARORSZÁG végleg feladta a gabona állami monopóliu mának tervét, ami általános megelégedéssel találkozott a világpiacon. Az Óhaza a mult termés óta eltelt hat hónap alatt 17 és félmillió bushel buzát adott el külföldön és a kiváló minőségü, bőséges termés folytán hetenként két-két millió bushelt könnyen szállithat ezentul is, anélkül, hogy a belföldi fogyasztáshoz szükséges tartalékot veszélyeztetné.

•

McFARLAND pool-elnök tény kedését sokan szigoruan birálják, noha a szakértők megállapitották, hogy a kormány hatha tós támogatásával végrehajtott értékesitési tervével többet hasz nált mint ártott az érdekelteknek Az ottawai parlamentben is heves vita támadt ebből a kérdésből kifolyólag. mig Bennett miniszterelnök meg nem nyugtatta az ellenzéket, hogy "legfelljebb" 13 millió dollárt fizettek rá a manipulációkra.

Meg akarták ölni Tatarescut

Románia miniszterelnökét el akarta tenni láb alól a szélsőges fascista vasgárda, mely a volt miniszterelnök életét is kioltotta. A neves sebészorvos hirében álló Gomoju oláh terror-politikust, valamint a vasgárda igen sok tagját letartóztatták, midőn óriási kiterjedésü kormányellenes összeesküvéstől tartanak.

Ugyanekkor a zsidó-kérdéssel kapcsolatban éles összetüzésre került a sor a bukaresti parlamentben Cuza vasgárdista vezér és Willner József magyar szenátor között. Willer többek között ezeket mondotta: Amikor a magyarok voltak Erdély urai, kötelességemnek tartottam a jogos rumán érdekek megvédését, most a rumánokon a sor. Ami a zsidókérdést illeti, mi sohasem leszünk egy véleményen. A magyar nép sohasem tett és nem is fog tenni különbséget az emberek között vallásuk vagy fajuk szerint. Láttam gazember keresztényt és becsületes zsidót is. Nem fajuk, hanem értékük szerint kell az embereket megkülönböztetni.

1157 kérője akadt egy indián asszonynak

Hanna Anderson, aki a creek-indiánok törzséhez tartozik megnyerte évek óta huzódó perét. A biróság petróleumterületek tulajdonjogát itélte neki ugy hogy több mint egymillió dollár értékü vagyon birtokába jutott.

Ahogy ez a hir nyilvánosságra került, néhány hét alatt 1157 há zassági ajánlatot kapott az indián nő. Egy skót elküldte neki kastélyának fényképét, egyben felajánlotta a szép Hannának, hogy legyen kastélya várurnője. Hangsulyozta levelében, hogy ő mint skót, nagy pénzügyi tehetség és Hanna vagyonát pár év alatt meg tudja "kétszerezni".

Egy ifju francia azt ajánlja a "kis indián bébikéjének" hogy megismerteti őt Páris szépségeivel és a francia kultura áldásaival, ha a felesége lesz. Más csábitó ajánlatokat is kapott az indián asszony, aki most 54 éves s egyáltalán nem gondol arra, hogy törzsbeli férjétől elváljon.

A GYERMEK

IRTA: BABAY JÓZSEF

Abban a kisvárosban, ahol én születtem, azért halkabb a lépés a nehéz cipősarkak alatt, mert sóhaj-paplan takarja az uccai téglajárdát mindenfelé. A Kisharang uccában éppugy, mint a Grábik-közben, pedig a Grábik-köz egyik háza előtt, ott ahol a Noszlapy lakik, cementből van öntve a járda. De hát szegényke a nép a mi kisvárosunkban, mint mindenütt a világon, manapság. Járnak-futnak az emberek, szájuk szegélyéről lehullik a sok-sok sóhaj a téglakövekre. Ahol pedig sóhajokon váltja a láb a lépést, ott csendesebb a koppanása.

Mégis, a Veréb-uccai Koppány-ház előtt azt mondták a téglakövek:

Nem is csoda.

Rezula Lajos lépkedett rajtuk, Rezula Lajos, aki akkora termetet viselt, hogy a templombejáaraton kivül minden küszöb előtt meg kellett hajtania a fejét, mielőtt belépett. Óriási ember volt. Két vállán kényelmesen elfért két gabonászsák, tenyerében cseppé zsugorodott minden más felnőtt ember keze. Homlokára rá lehetett volna irni a Miatyánkot nagy betükkel, ha ugyan Rezula Lajos törődött volna ezzel az ősi, enyhe-szép imaversezettel. Rezula Lajos gyülölte a templomot, káromkodott ha imádságot hallott és fertelmes indulatba jött arra a szóra, hogy — Isten.

— Nincs Isten! Semmi sincs! Csak pokol van, kárhozat van, csak Szibéria van! Tuggyák! — hörögte, ha az Iparoskörben néha fedték a Kossuth-szakállas öregek.

Pedig nem volt mindig ilyen. De mióta visszajött a háborából, ahol a fehér orosz pokol mezőin embertelenül sokat szenvedett, odamaradt a hite. Kegyetlenné vált. Nem mosolygott soha. Dühtől reszketett meg, ha valahol dalolni hallott.

Igy aztán nem volt senkije. Néha a magányos pajtaszobában, ahol lakott, valami meleg, vállat megrázó, csuklós vágyódás fogta el: hej, ha valakije lenne ... Egy asszony talán. Vagy egy kutya, mit bánja ő, kis koszos macska is lehetne. Fekete ez a társtalanság, ember, hit, Isten, templom és mosoly nélkül, no de sebaj. Állása van. Állati kitartással dolgozik a cementgyárában, erejét le nem győzi az emelődaru se, hisz fölemel ő is egy cementhidat, anélkül, hogy megroppanna a dereka. Jobb igy. Egyedül. Férgek az emberek. A napsugár mit sem ér, elészalad egy felleg s már diderghetünk. Télen fagy csikorditja a fogat és a csontot, nyáron vihar dönti le a jegenyéket. Tavasszal sár cupog a kocsiutakon és ősszel? Ősszel kukacosan hullik le a gyümölcs.

Eh, pocsék a világ, szemét az élet, hidegen szikráznak a csillagok ... Még Vermes Kis Veronika sem pillant reá soha, egy félpillanatra se, pedig nem kókkadt a bajusza, az erejéből bőven tellik kenyér, meleg étel, meg kékkanavász is a bazárból, a szeme szine meg olyan, mint a lélekkertben porladó édesanyáé, göröngyök közé boldogult özv. Rezula Gáspárnének. Annak pedig széptüzü, fekete szeme volt, mintha mécsest gyujtott volna benne a szeretet fénye.

— Hej! — hördült fel hordónyi melléből a hang — hogy a gyehenna pusztitson el mindent!

Alkonyodott. A temető mögött elhamvadt a nap, csendes, ilyenkor már gyorsabban-sürü setétség közeledett a horvát hegyek felől. De ma, mintha viszszaszált volna a nyár az Adriáról, át a Karsztokon, a Dráván, ide, a Somogy aljára épült kisváros fölé, szinte tikkadt volt a levegő. Acélkék fellegek utaztak naphosszat a testetlen égi országuton, különös hangulatu volt az ég, a lég, a föld. Perces Csana, a segéd-utkaparó, aki örököst az országutakat fésülgette, mondta is:

— Valami szövetkezik odafönn. Az is lehet, piros eső lesz!

A Sirchez, a sánta szabóhoz igyekezett. A Sirc a malmon tul lakott, a városka alján, magányos zsuppos-házban. A ház különállón árvult, mintha pont lenne az ucca-vessző alján. Csak a deszka-telep határolta.

Amikor elhagyta az emeletes kőmalom épületét, tompa, egyszer távolabbról, egyszer közelebbről csapódó búgást hallott. Felnézett a változószinü fellegek felé.

— Ó, hogy hullanál le, mint a beteg vércse! — csikordult a szó a fogai közül és legyintett. Személyszállitó repülőgép sietett Zágráb felé. Naponként erre szállt el.

A deszkatelep mellett megállt. Nézte a léc és gerenda emeleteket, a deszkák kútkávaszerüen felhalmozott tömegeit, gondolta jó, bizony jó lenne házat épiteni. Sok derék épületanyag van itt, de drága, mint a "ménkü".

És ment tovább.

Egyszerre megsötétedett az ucca-vég. Bársonybarna felhő fedte az eget nyugatról. Dörgött is.

— No — mormogta Lajos — még igaza lesz az utkaparónak. Különös volt ez a hirtelen borulás. Sötétedett, de mégis tisztán lehetett látni mindent. Különösen azt a fehér foltot, ami egy lépcsőszerüen rakott deszkagula széléről sietett a tekintet elé. Rezula Lajos odanézett. Megállt. Kémlelte. És amikor vékonyka, amolyan cseppsirás szürődött a füléhez, valami furcsa előérzet szállotta meg. A nagy homloka hirtelen bemeledett és azt mondta hangosan:

— Fene látta! Csak nem!

A deszkagula alján két durva vászontörülközőbe meg egy porhanyóbb huzat-aljba bugyolálva cseppnyi gyermek rugdalózott. Lábán tepikdarabokból varrt kis papucs. A betüszár rövidke ujjai mozogtak a levegőben, mint valami szélfujta apró ágacskák, pufók orcácskáján szintelen könnyek szántottak utat. Sirdogált. Csecsemőhaj fedte a fejét, szép, nagy kék szem ragyogott ki a szemöldje alól.

— Hát ez bizony kitett gyerek! — mormogta Lajos és igy folytatta szinte ijedten és kamaszosan — nincs elég bajom éggel-földdel, most még ez is e!

Megvilágosodott kicsinyt az ég.

Lajos körülkémlelt. Sehol sen ki. A malomból ugyan most lépett ki egy asszony, de az befelé megy, a város felé.

— Eh, majd meglát más is! — mrmolta és indult.

A baba sirni kezdett. Lajos ugy két lépés után félig visszafordult. Inkább csak a szemét forditotta, mint a testét. De látta igy is, hogy a "kitett" az egyik lábáról lerugta a tepik-papucskát. Ejnye. Megfázik, osztán végre. Állt az óriás még pár pillanatig, a keze ökölbe szorult s visszament. Felvette a papucsot a földről s anélkül, hogy a csöppség arcára pillantott volna, kézbe vette a kicsi lábat és ráhuzta a papucskát szépen. Fél abrosznyi tenyere érezte, hogy a kis láb milyen meleg. Édesen meleg. Szoritgatta még kétszer és rápillantott a gyermekre.

A gyermek egyenest a szemébe nézett és mosolygott. Arcocskája meggömbölyödött mint két odapirult az ujja. Rezula Lajos elpirult. A homloka meg forró lett.

— Mikarucc, kikarucc! — mondotta és a nagy ujjak ott játszottak a kis kitett kövérkés, puha álla alatt.

A csöppség mosolygott. Kapkodott a két kezével. És nézte, egyre nézte a fölébe hajló Lajost.

— Hát tehetek mást, ha már igy van? — mondta a hatalmas ember s körülnézett ujra. Aztán felnyalábolta a gyermeket és elindult vele.

Az ég most megszürkült s a döbröki erdő felől idáig cikázott egy villám.

•

Mikor a Kinizsi-patika elé ért, a szélvihar már hordta lefele a cserepeket. Negyedszer dörgött, olyan vad erővel, hogy megremegett ember és állat. A patika cégtáblája csikorogva himbálózott, valahol ablak csapódhatott be, mert éles csörömpöléssel zuhogtak a kövek a kövezetre. Kabátja alá tette a gyermeket, felgyürte a gallérját s nekidőlt az orkánerővel támadó szélnek. És lendült előre. Arcát szakadó kocsiutpor verte, alig tudott haladni a keskeny, bukdácsoló kövü járdán.

A templom előtt aztán leszakadt az eső. Jegeseső. Ujra csendült az ég, vakitó fénnyel suhant el egy villám a fák felett, örvénylő szél szoritotta a templomfalhoz, amelynek sikoltásából egyszerre csak kihallatszott a kabát alá szoritott gyermek sirása.

Mit tegyen? Ni, szegény, veri az eső. Ejnye csak, nem bolondság, akkora jégszemek hullanak mint a fiadió. Hm.

— No! Ne sirj! No! Otthon löszünk mingyárt.

Két cserép szakadt le a lába elé. Bizonyosan a templomtető széléről. A csatornaszélről. Jó, hogy nem a fejére esett. Hé! Az Isten verje meg, megint kettő! Hát mi ez? Cserépeső?

Futva menekedett a harangkötelek közé.

A templom tele volt. Ájtatosságra gyült össze a nép.

— Sijijuj, sivijij, sijujij, — üvöltött be a szél, a harangkötelek egymáshoz verődtek, jéghideg áramlat csapott végig a templomhajón.

A gyerek sirt a kabát alatt, Rezula Lajos beljebb huzódott. Fázott ő is. Térde is, cipője csupa viz.

A vénasszonyok padjában üres volt egy ülő. Odalépett át Rezula. Kivette a gyereket, zseb kendőjével megtörülgette az arcocskáját s a két karja közé szoritotta.

Ekkor zengett fel Kutor kántor ujjai alatt az orgona. Vera Vica, a vén siratóasszony megismerte Rezulát, azt mondta rémülten: "Márjám" — és elhuzódott tőle ...

Odakünn tombolt az orkán. A harangozó hátrasietett és becsukta a templomajtót. Sötétség lepte el az egész épületet. Különösen a templom-hajót, ahol Rezula ült.

Egyszerre suttogás támadt körülötte. A siratóasszony adta tovább a hihetetlent:

— Nézzétök, itt ül a Rezula.

A hir bejárta a templomot. El jutott a harangozó fülébe is.

Rezula pedig bámulta a meszszi oltárt. Mellén érezte a csecsemőtest áradó melegét. Tiz esztendeje nem volt templomban ... Tiz esztendeje. Milyen mélyen, vigasztalón zeng az orgonaszó.

Egyszerre azt érezte, hogy valami kaparja az állát. Odanyult. A gyermek ujjai voltak.

— Istenem ... Istenem, Uram! — szakadt ki belőle a szó. — Talán mégis bennem van a hiba.

A templom egyszerre megvilágosodott. A vihar elült. Rezula nem tudta, mennyi idő telhetett el, de a harangkötelek meg se mozdultak, a templomajtó ujra kinyilt és áradt a nép kifelé.

Amint balra nézett, látta, magas, könnyü vállkendős, szőke lány áll mellette. Nézi, őt nézi s mosolyog. A Vermes Kis Veronika volt. Rezulának megint melegség futotta be a homlokát. S hirtelen felállt s a lányhoz lépett.

— Maga az, Lajos? — kérdezte a lány, aki tiz év óta nem beszélt vele. Pedig azelőtt ... azelőtt ... talán szerette is.

— Én. Nézd csak, találtam. És mutatta a gyereket.

— Találta? Hol?

— A deszkatelepen.

— Szegényke Ni, nevet.

— Furton-furt nevet.

— Hova viszi?

— Hát ...

A leány indult kifelé. Rezula utána. Nem hivta a lány, de ment vele. A barakonyi sarkon azt mondta Veronika:

— Adja csak ide a picit. Nálunk jobban elfér. Szegényke ..

— Tessék.

— No most menjen haza, de holnap jöjjön el hozzánk. Tuggya Lajos?

— Hát még szeretsz?

— Istenem ... — mondta csendesen a lány és visszanézett a templom felé.

Rezula kinyilt, boldog arccal pillantott az égre.

A tovaszálló fehők mögött kezdtek kibukni a csillagok ...